

РЕШЕНИЕ

№ 3327

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10951** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.53, ал.4 от Закона за акцизите и данъчните складове във вр.с чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], ул."5010-та" №1, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Решение № Р-555/32-317639/30.10.2020 г., издадено "за" Директора на агенция "Митници", с което е отнет лиценз № 141 за управление на данъчен склад за производство и складиране на акцизни стоки на дружеството, с идентификационен номер на лицензиран складодържател № BGNCA00052000, с адрес на данъчния склад [населено място], [улица], идентификационен номер на дан.склад № BGNCA00052001, и е прекратено действието на същия лиценз.

Жалбоподателят твърди, че актът е нищожен поради противоречието му с влязло в сила съдебно решение. Оплаква се, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалния закон. Излага съображения за изтекла преследвателна давност по отношение на действията по отнемане на лиценза. Моли за отмяна на административния акт и за присъждане на разноски. В с.з. дружеството чрез процесуалния си представител адв.Д. поддържа жалбата, моли за отмяна на оспореното решение и за възстановяване на направените по делото разноски.

Ответникът – Директорът на агенция "Митници", чрез процесуалния си представител юк.К. оспорва жалбата. Счита, че посочените в решението факти и обстоятелства,

наложили отнемането на лиценза са безспорно доказани, с оглед на което моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които развива подробни съображения в подкрепа на тезата си за законосъобразност на административния акт.

Съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

[фирма] е притежавало лиценз № 141 за управление на данъчен склад за производство и складиране на акцизни стоки, издаден на основание чл.50, ал.1 ЗАДС, с идентификационен номер на лицензиран складодържател № BGNCA00052000, с адрес на данъчния склад [населено място], [улица], идентификационен номер на дан.склад № BGNCA00052001.

С Наказателно постановление № 67/2014/2015 г. на Директора на дирекция „Митническо разузнаване и разследване“ в Ц. на агенция "Митници", на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 211 200 лв. на основание чл.126 ЗАДС, отнети са в полза на държавата 10 000 литра етилов алкохол, неденатуриран, с действително алкохолно съдържание по обем 96% vol, на основание чл.124, ал.1 ЗАДС и е отнет в полза на държавата товарен автомобил „И.“ рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, като средство послужило за извършване на нарушението.

НП е обжалвано по съдебен ред и с Решение от 06.01.2017 г., постановено от Районен съд-гр.И. по НАХД № 266/2016 г. постановлението е потвърдено. С Решение № 534 от 21.06.2017 г., постановено от Административен съд-София област по КНАХД № 346/2017 г. решението на първоинстанционния съд е оставено в сила. При това положение НП № 67/2014/2015 г. е влязло в законна сила на 21.06.2017 г.

С Решение № Р-505/32-188858/10.07.2017 г. на Директора на агенция "Митници", Лиценз № 141 на жалбоподателя като лицензиран складодържател е отнет и е прекратено действието му.

Решението е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 1573 от 09.03.2018 г., постановено от Административен съд-София град по адм.дело № 8195/2017 г., жалбата е отхвърлена. С Решение № 13945 от 14.11.2018 г., постановено от Върховния административен съд по адм.дело № 7499/2018 г. решението на първоинстанционния съд е отменено и е прогласена нищожността на Решение № Р-505/32-188858/10.07.2017 г.

С Решение № Р-39/32-26835/25.01.2019 г. на Директора на агенция "Митници", Лиценз № 141 на жалбоподателя като лицензиран складодържател е отнет и е прекратено действието му.

Решението е обжалвано по съдебен ред и е отменено с Решение № 5333 от 09.08.2019 г. постановено от Административен съд-София град по адм.дело № 2018/2019 г. С Решение № 10265 от 27.07.2020 г., постановено от Върховния административен съд по адм.дело № 12673/2019 г. решението на първоинстанционния съд е оставено в сила.

Доколкото основанието на АССГ за отмяна на последно посочения административен акт е било допуснато съществено нарушение, изразяващо се в неуведомяване на жалбоподателя за започване на производството по отнемане на лиценза, с писмо изх.№ 32-250675/27.08.2020 г. дружеството е уведомено за започване на производство по отнемане на лиценз № 141, съгласно чл.26, ал.1 АПК, като му е предоставена

възможност да изрази становище.

В отговор е постъпило становище с рег.№ 32-276491/23.09.2020 г. от [фирма]. Лицензираният складодържател, е изразил становище, че в случай на издаване на повторен акт на същото основание, съгласно чл.177, ал.2 АПК такова решение би било нищожно.

Административното производство е приключило с постановяване на обжалваното в настоящото съдебно производство Решение № Р-555/32-317639/30.10.2020 г., издадено „за“ Директора на агенция „Митници“, с което на основание чл.53, ал.3 във вр.с чл.53, ал.1, т.3 и ал.2, т.1 ЗАДС, Лиценз № 141 на жалбоподателя е отнет и действието му е прекратено.

В хода на съдебното производство бяха приети следните писмени доказателства, както следва:

1. представени от жалбоподателя с молба от 04.03.2021 г. – удостоверение за актуално състояние от Търговския регистър и доказателства за срочността на жалбата (л.102).
2. представени от ответника с молба от 04.03.2021 г. - доказателства за срочността на жалбата и доказателства за компетентността на административния орган (л.97).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес, съдържаща предписаните от закона реквизити и подадена в предвидения в чл.149, ал.1 във вр.с чл.53, ал.4 ЗАДС 14-дневен срок и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. С оглед на изложеното жалбата подлежи на разглеждане по същество.

По същество жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е постановен от материално, териториално и персонално компетентен орган. По силата на чл.53, ал.3 ЗАДС лицензът се прекратява с решение на Директора на агенция "Митници". В случая решението е издадено "за" Директора на агенция "Митници" от Зам.-Директор на АМ, като се представиха доказателства за отсъствието на Директора на агенцията Г. А. на 30.10.2020 г. (Болничен лист Е20202437795) и Заповед за заместване № ЗАМ-1583/19.10.2020 г.

Оспореното решение е издадено в предписаната от закона форма и има изискуемите по закон реквизити. Същото е в достатъчна степен мотивирано, като волята на административния орган е ясно и недвусмислено заявена. Актът, като постановен от компетентен орган и в надлежната нормативно определена форма и съдържание, се явява валиден. Освен валиден, при преценка на приобщените по делото писмени доказателства, съставляващи част от административната преписка и съобразно относимите правни норми, Съдът преценява оспореното решение и като процесуално законосъобразно.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за нищожност на оспореното решение като издадено повторно на същото основание, съгласно чл.177, ал.2 АПК. Несподелима е тезата, че в случая е налице акт на административния орган, издаден в противоречие с влязло в сила решение на съда. Това е така, защото с решението на АССГ по адм.дело № 2018/2019 г. е отменено Решение № Р-39/32-26835/25.01.2019 г. на Директора на агенция "Митници", с което е отнет лицензът на жалбоподателя като лицензиран складодържател и е прекратено действието на същия лиценз. Тази отмяна не е пречка за издаване на друг административен акт, макар и със същото съдържание,

защото въпросът за издаването и реципрочното отнемане на издадения лиценз е предоставен в изключителна компетентност на административния орган, а освен това естеството на въпроса не позволява решаването на въпроса по същество – в този смисъл са изричните правила на чл.173, ал.1 и ал.2 АПК. След като Съдът не е разрешил спора по същество, а само е констатирал наличието на съществени процесуални нарушения, които са довели до отмяната на решението на процесуално основание, не е коментиран въпросът по същество, то не е формирана сила на присъдено нещо относно спорното право. Горното означава, че не са били налице пречки за издаване на обжалваното решение и то не са намира в противоречие със забраната по чл.177, ал.2 АПК.

Разпоредбата на чл.53, ал.2, т.1 ЗАДС определя, че лицензът за управление на данъчен склад се отнема, когато неговият титуляр престане да отговаря на условията по чл.47. Едно от изискванията, на което трябва да отговаря лицензираният складодържател – това по чл.47, ал.1, т.5 ЗАДС, е неизвършването на тежко или повторно нарушение по ЗАДС, с изключение на случаите, когато административнонаказателното производство е приключило със сключване на споразумение. Тежко"по смисъла на чл.4, т.18 ЗАДС е нарушението, за което има влязло в сила наказателно постановление с наложена имуществена санкция над 15 000 лв. В случая безспорно е налице влязло в сила НП, с което на жалбоподателя именно в качеството му на лицензиран складодържател е наложена имуществена санкция в размер на 211 200 лв. на основание чл.126 ЗАДС. Описание на фактическото основание, обосновало издаване на утежняващия акт спрямо жалбоподателя, се съдържа в административния акт.

Според чл.6 ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Нарушението, предмет на цитираното НП, касае засягане на нормите, регламентиращи обществените отношения за внасяне на задълженията на акциз. По този начин се налага изводът, че то съответства на материалния закон и на неговата цел.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателя за незаконосъобразност на обжалваното решение предвид обстоятелството, че НП е изпълнено със заплащане на наложената с него имуществена санкция. Заплащането на наложената санкция не заличава факта на извършеното нарушение, последното е извършен юридически факт и продължава да е наличен в правния мир.

С обжалвания административен акт е отнет лиценз за управление на данъчен склад за производство и складиране на акцизни стоки, като е прекратено действието на същия лиценз. На практика на дружеството е наложена принудителна административна мярка, реципрочна на издаването на указания лиценз. Принудителните административни мерки се изразяват в едностранно неблагоприятно засягане на правната сфера на лицата и са свързани с ограничаването на права. В случая принудата е административна, защото по естеството си дейността по упражняването ѝ е административна, а актът, неин юридически израз, е административен акт. За разлика от административното наказание, което санкционира неправомерното поведение, целта на ПАМ е да предотврати извършването на административно правонарушение или да предотврати настъпването на вредните последици от вече извършено правонарушение; да преустанови вече започнало и продължаващо правонарушение или да отстрани настъпилите вече вредни последици от осъществено

правонарушение - чл.22 ЗАНН. Тази съществена разлика в целта на двете форми на административна принуда обуславя разликите в правните способности за тяхното налагане и изпълнение, както и засягането на правата на адресата им. Имуществената санкция и отнемането на лиценза могат да бъдат наложени независимо един от друг.

Най-сетне като неоснователно следва да бъде преценено оплакването за изтекла преследвателна давност по отношение на действията по отнемане на лиценза. Съдът намира за уместно да отбележи, че на българското право не е познато понятието преследвателна давност. По-горе се изясни, че наложената на жалбоподателя ПАМ е вид държавна принуда. Същата може да бъде оприличена на санкция само в най-общия смисъл на понятието – като държавно въздействие върху задължено лице, което се е отклонило от правния ред и което с влизането в сила на НП е престанало да отговаря на условията за издаване на лиценза по ЗАДС. Тази административна санкция обаче коренно се различава по цели, задачи, степен на засягане и начин на реализиране на законоустановените в чл.83 ЗАНН имуществени санкции, предвидени в специалните закони. А само за глобите и имуществените санкции в закона е предвидена погасителна давност, касаеща изпълнението на НП, с което те са наложени. За налагането на ПАМ по отнемане на лиценз не е предвидена законова давност. Тази извод не се променя и при съобразяване разпоредбите на Глава седемнадесета АПК, озаглавена „Изпълнение на административни актове и съдебни решения по административни дела. В този смисъл нормата на чл.267 АПК определя предмет на изпълнение: изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в този кодекс или в друг закон. На свой ред разпоредбата на чл.268 от кодекса сочи изпълнителните основания: влезли в сила индивидуални или общи административни актове; решения, определения и разпореждания на административните съдилища; споразумения пред административните органи или пред съда; като и административни договори. В случая обжалваното решение не е влязло в сила именно поради факта на обжалването му. Едва от датата на влизането му в сила за същото ще бъде приложима давността по чл.285, ал.1 АПК, която е 5 години от влизането му в сила.

След съвкупна преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен в съответствие с относимите материалноправни норми и при спазване на всички съществени административно-производствени правила и целта на закона. Подадената жалба е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото с отхвърляне на жалбата, неоснователна се явява претенцията на оспорващата страна за присъждане на разноски. Основателно се явява и като такава следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определено съобразно нормата на чл.143, ал.3 АПК и чл.78, ал.8 ГПК (ДВ, бр.8 от 2017 г.) вр.с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдат

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], ул."5010-та" №1, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Решение № Р-555/32-317639/30.10.2020 г., издадено "за" Директора на агенция "Митници", с което е отнет лиценз № 141 за управление на данъчен склад за производство и складиране на акцизни стоки на дружеството, с идентификационен номер на лицензиран складодържател № BGNSA00052000, с адрес на данъчния склад [населено място], [улица], идентификационен номер на дан.склад № BGNSA00052001, и е прекратено действието на същия лиценз.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], ул."5010-та" №1, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на агенция "Митници" юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: